

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM 26
BARCELONA, 17 DE MAIG DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

**Pues bien, si así lo queréis,
os relataré el suceso,
pero os esgarrifaréis.**

El trece, día fatal,
y por más señas, de mayo,
cayó como un huracán,
como un simón, como un rayo.

El «Europa», que es buen jan,
de buen talante y contento,
salió al campo, oh flor sencilla!,
y se retrató al momento.

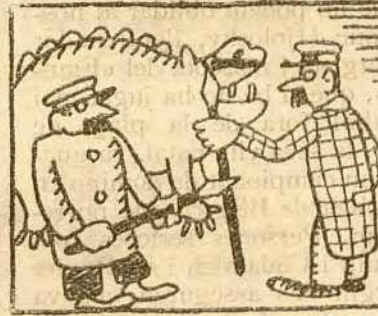
Pero la fiera, apostada,
rugia presta a atacar,
i la gent se estremecía
viendo la carnicería
que el monstruo iba a causar.

...Y éste quiero, éste no quiero,
patada aquí y acullá,
Bordoy queda sin trasero
y un riñón; dice Rasero
que no lo podrá contar.

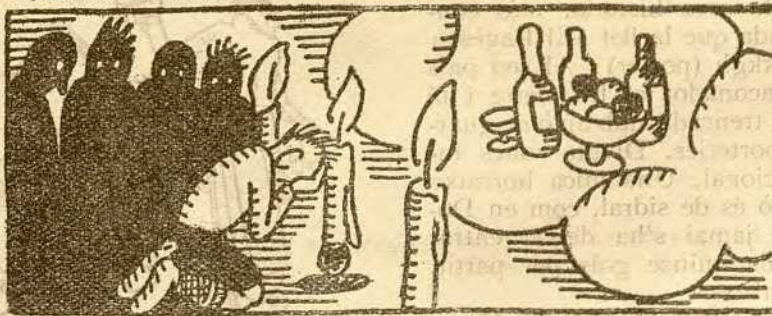
No sé quin sant em deté
como no digo: «Vatua!»;
Serra, el defensa «europeo»,
está hecho un cacatúa
y daja pasar el cero.

Renace el noble entusiasmo
en los de Gracia, y se animan,
acorralan a la fiera
y serenos la dominan.

Mas, ay, oh fortuna impía!,
suena el «ti, ti, tit» fatal
y el «Europa» busca en vano
remedio para su mal.

Y ¿para qué seguir? Si en nuestras almas
se ha roto algo, no sabemos qué;
y en Gracia, en vez de un tec con afarto-
mismas con ofertorio hauran de fer. [rio,

El «Fmntjkl» de Njltrk (Praga)

Un nou equip potent, de l'alçada tècnica d'un «Sparta», està anunciat per a lluitar amb l'onze repotent del «Spren F. C.».

Si hi ha hagut un equip que hagi despertat sensació pel seu historial, és aquest que avui omple les nostres columnes. Dels onze jugadors de l'equip, dotze són més internacionals que el tú-

bellino defensiu; té fama d'animal, i això és el seu orgull més gran. Quaranta tres vegades internacional.

Jgh (defensa esquerra): A la seva terra és carterista de *postin*. El xut més formidable d'Europa i Reus. D'un xut al ventre va enviar al pot a un davanter del «Igterland», de Michingan. Se-

ales i, ala, ala, ala, porta l'equip a la victòria. No és tan nerviós com en Meana, ni tan sang d'orxata com el *niño prodigio*. Noranta vegades internacional. Al seu país no fa res.

Nirkol (mig ala esquerra): *Niño bien* de Kurg. És el fill de l'alcalde. Cent dues vegades internacional. No desmereix de la línia. Té una bona línia.

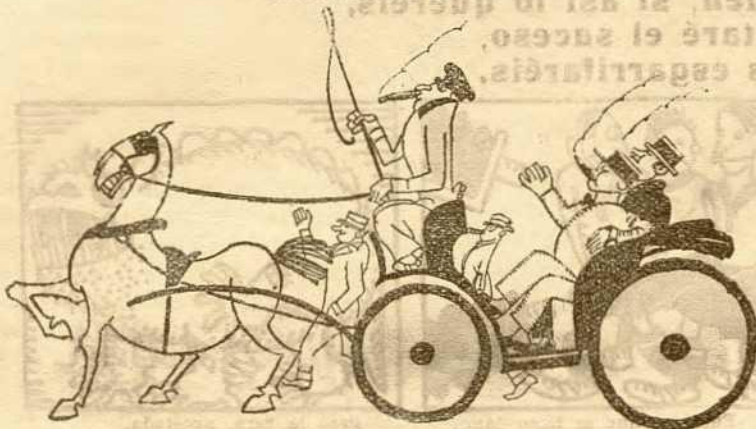
Amigh (extrem dreta): Un formidable *chasseur* del cabaret de *postin* de Kurg. Corre que ni en Piera darrera d'una bona contracta. Ni té por, ni vergonya, ni sap què carai és això. Cent vint-i-quatre vegades internacional, malgrat la seva tendre edat, 42 anys.

Meng (interior dreta): Cent vint-i-vuit cops internacional!!! Més dolent que la tinya. Acreditat ex-presidari. A Porto, on van jugar l'any passat, li deien «O terror dos porteiros».

Arghselhomg (davanter centre): Es ros. El partit que no fiqui dos gols, té jugat beure's un gotet d'aigua amb mistos. No hi sabem veure la utilitat de la purga. Dues centes vegades internacional. En el seu poble és «croupier».

Hms (interior esquerra): Especialista en *trucos* de l'equip. Fa els «hems» que en Samitier al seu costat és una tendre ocella. Pare de dotze criatures. Mecànic de dia, i de nit ven dia-

EL DIUMENGE FATAL

Anem a veure la final

nel de Canfranc. I diem dotze, perquè no podem oblidar al nostre amic Hjolosky, l'entrenador massatgista i mascota del «Fmntjkl», que si bé no ha jugat mai a futbol fora de la plaça de Kurg, la seva vila natal, va guanyar un campionat de dòmino en un poblet de Bèlgica que no recordem. Persones serioses com en Puig i Cadafalch i en Rovira i Virgili ens asseguruen que va ésser a Lovaina. Seria, doncs, per Lovaina.

L'equip està compost pels següents jugadors. Al nom hi afegim la seva història, més condensada que la llet «El Pagès»:

Arkkgh (porter): Al seu país és ataconador al taxímetre i té la mà trencada amb això de guardar porteries. Divuit voltes internacional. Una mica borratxo —però és de sidral, com en Dova—i jamai s'ha deixat entrar més de quinze gols per partit. És un «as».

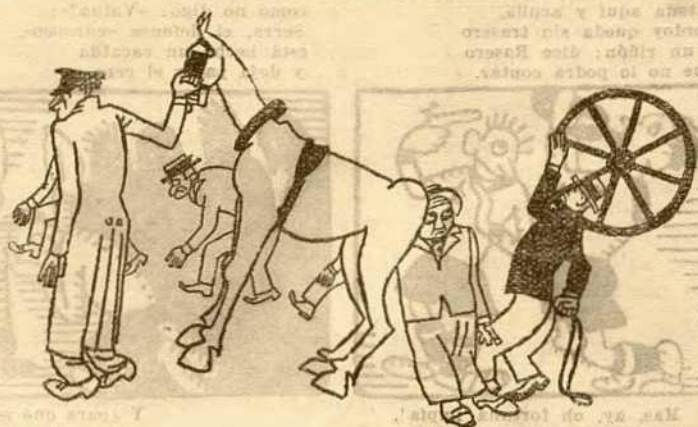
Horlj (defensa dreta): Conegut al seu país per Mnytilertra-neurlenhord, que vol dir *el tor-*

tanta dues vegades internacional.

Krnmtf (mig ala dreta): Doctor en Filosofia i Lletres. Va néixer en un *puesto de castañas* que tenia su mamá. Vuitanta quatre vegades internacional. Dribbla que és una llumenera.

Hordia: El mig centre més formidable del món. És l'Hindemburg de l'estratègia deportiva i futbolística. Combina a les

EL DIUMENGE FATAL

Tornem de veure la final

ris. Dues centes vint vegades internacional. S'admeten donatius. Irsffont (extrem esquerra i capità): Un «as» del futbol europeu. Dues centes cinquanta vegades internacional. No ha fet més que d'internacional. Per menys no s'hi posa. Domina la pilota i domina l'equip. Ha ficat en la seva vida 2,439 gols. Quasi tants com pàfies ha fet en Montenis.

Esperem que el partit del diumenge serà un triomf per als de casa, i tranquils i satisfets ens retirem pel fòrum.

Talla que tallaràs...

Del rotatiu *Mundo*:

«¿Meana tardará en reaparecer a los campos?»

«Sí, porque ahora irá a reponerse en Cالدetas.

Això ho ha escrit algun niño bien...

De la mateixa:

«En 1919, el F. C. Barcelona jugó en Madrid contra el Arenas, perdiendo por 5 a 2, llegando empatados al final del encuentro, y siendo necesario una prolongación.»

I amb la prolongación en van ficar 3. Ja és prolongación, ja!

De *La Jornada*:

«Todavía la extrañeza que nos causó el resultado obtenido en el primer encuentro repercutía en nosotros, cuando una vez terminado el de ayer, una victoria igual importante como aquella, pero esta vez para nuestro representante, fué su desenlace.»

Igual importante como aquella?

Carai! Que és bonic això!...

En «Bòrgia», enraonant del seu cronòmetre:

«...no pudieron evitar que Lakatos consiguiese un último tanto... cuando ya nuestro cronómetro señalaba de paso los cuarenta y cinco minutos reglamentarios.»

Els jurem que aquest cronòmetre és una patata acreditada. Cronòmetre?... Però, que creurà en «Bòrgia» que és un cronòmetre?...

Grans Partits Internacionals

Per els dies

20 i 21

de Maig

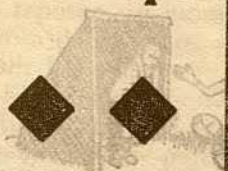
BIRMINGHAM F. C.

Equip professional anglès de la PRIMERA DIVISIÓ

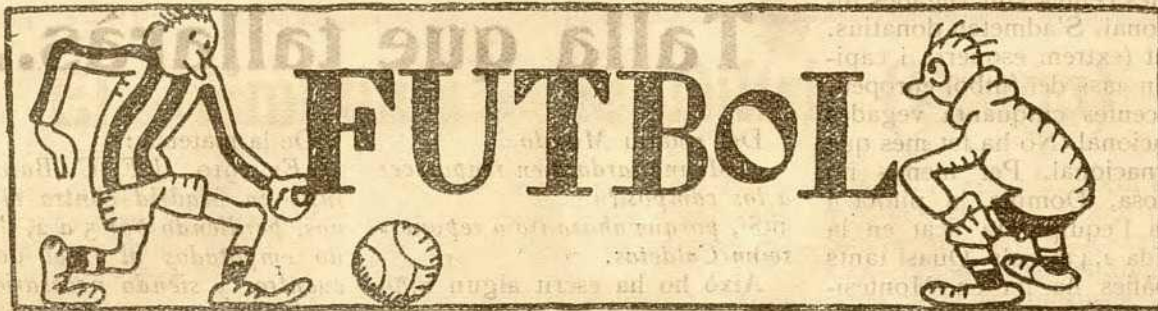
CONTRA C. D. EUROPA

CAMPIÓ DE CATALUNYA

Camp de
l'Europa

Per a entrades i localitats: Salmerón, 25 i 27
(Estatje del C. D. Europa)

LA FINAL DEL CAMPIONAT D'ESPANYA

C. D. EUROPA - ATHLETIC DE BILBAO

EL CAMP DEL «BARÇA»

A cà «Barça» no s'hi cabia. La gent s'apretava desesperadament per a poder veure un trosset de camp.

Hi hagué persona que, pagant quinze peles a un revenedor, va acontentar-se en permanèixer en un recó de grada, colgat, oint les exclamacions dels altres.

Es calcula que hi havia tres milions de persones, sense comptar els acomodadors.

ELS FOTÒGRAFS

Els fotògrafs formaven legió.

Suposem que tots els aficionats que posseeixen una «Kodak» feren cap al camp del «Barça», desitjosos de fer un retratet. Del contrari, els repòrters fotogràfics en poc temps n'han fet de petits.

SURT L'«EUROPA»

L'«Europa», l'equip de l'entusiasme i de la cohesión, va aparèixer primer. No n'hi mancava un. Tots plegats amb aquell posat de «deixa'm encendre», començaren a trescar pel camp, alegres com sempre i tranquils.

ELS LLEONS DEL NORD

Els de l'«Athletic», amb la *sonrisa en los labios*, aparegueren, causant la impressió de costum. L'apisonadora futbolística.

COMENÇA LA DANSA

En Rasero bufa i en Cros pega investida, no parant fins a topar amb la panxa d'en Vidal.

El joc és d'una nerviositat que esgarrija. Els jugadors estan tan excitats, que molts apunten a la pilota i claven la patada al trasero d'un altre.

UNA ENTRADA D'EN TRAVIESO I UNA «SALIDA» D'EN BORDOY

En Bordoy fa una sortida per escampar una pilota. En Travieso, que per nosaltres és quelcom més que *travieso*, clava embranzida, arronça les cames i com un espia-dimonis es llença de genolls al flato d'en Bordoy, que cau fet un *ecce-homo*.

En Rasero diu que és qüestió de tirar un *fredolic* i en Pelaó el tira, no podent passar la porta d'en Vidal.

Aquest Vidal ens està amargant l'existència.

L'«Europa» i l'«Athletic» juguen dur, a mata-degolla, podent dir que en qüestions de brutícia els bilbains són un *estercolero*.

EL GOL

En Vidal, el nostre, empipat de què hi hagi un *tocayo* que ho

faci tan bé, vol demostrar que ell és una mena de trumfo i deixa la pilota davant d'en Bordoy, esperant una ànima caritativa que l'empenyi.

En Travieso, que té molt bons sentiments, la xuta, i rebem el primer disgust seriós.

UN DESMAI

En Bordoy s'ha afectat tant, que al cap de pocs minuts diu: «Ai què tinc, ai què em passa!» i s'hi tomba.

En Serra, en Vidal i altres li fan vent i torna en si.

Els companys de causa, si no arriba a acabar-se la primera part, feien cara de seguir el seu exemple, car anaven una mica insegurs.

REPÒS I TRANQUILITAT

Ens ha semblat que l'«Europa» anava una mica esverat.

Amb tot i això, el seu joc ha sigut molt superior al dels bilbains.

Hem tingut una junta amb els veïns més propers i tots hem convingut que estem a dos dits d'anar a Sant Boi.

Tenim una excitació del diable.

TORNEM-HI, QUE NO
HA ESTAT RES : : :

L'«Europa» s'engega, dispo-
sat a acabar d'una vegada.

En Pelaó es situa i comença
a donar pilotes als davanters.

En Cros, en Julià, l'Olivella

i en Pelli xuten a gol desespera-
dament. En deu minuts hem
comptat tretze xuts a gol.

L'Alcàzar, fet una rata, cen-
tra pilota darrera pilota esperant
l'efecte.

Tot és debades. El porter, els
pals, les cames dels defenses, tot
fa de valla impossible que no
deixa passar la pilota.

En Cros treu foc pels quei-
xals. Amb una ràbia que espar-
vera, engega unes canonades
que ens fan bategar el cor creient
el gol segur.

Però no n'hi ha de cuits.

Tant és que facin, com que no
facin. La Providència s'ha posat
de cul a la paret, i quan la Pro-
vidència es posa de cul a la pa-
ret, val més plegar.

EN VIDAL REP DEL CARPÓ

L'Olivella, que perquè té un
oncle regidor s'atreveix a tot,
allarga la «gaita» i fa fer la vol-
ta de campana a en Vidal.

Nosaltres no som sanguinaris,
però rebem una satisfacció. L'ho-
me està consentit. A veure si ara
guanyarem.

PERÒ, SÍ, SÍ...

En Cros, fet un lleó de Grà-
cia, i en Pelaó fet un gegant del
Pi, no reposen un moment. Xu-
ten com a desesperats, però sen-
se assolir l'empat.

Els ànims flauegen.

En Julià està d'un humor que
és capaç de fer-li perdre la xa-
veta.

L'«ATHLETIC», CAMPÍO

En Rasero, que té un cap com
uns tres quartans, en vista de
què la cosa no es resol, toca el
flubiol... i l'«Athletic» queda
campió.

Se'ns fa un nus a la gola que
no ens permet empassar-nos la
saliva i davallem de la tribuna
d'esma i amb el cap cot.

Hem perdut, malgrat haver ju-
gat molt millor que els bilbains.

Un altre dia, germà!

EN MATAS

Ens hi acostem, i així que ens
veu ja ens diu :

—Estic molt content del meu
equip...

Fa una cara de prunes agres
que trenca el cor.

ELS JUGADORS DE L'«EUROPA»

En el quartet de canviar-se la
roba s'hi desenrotlla una escena
patètica. En Pelaó, a mossega-
des, s'ha menjat una orella de
l'Artisus; en Cros s'eixuga els
ulls amb els mitjons, i els demés
sangloten dolorosament, sens es-
ma d'aixecar-se.

Han sofert la dissort més im-
merescuda.

EL PÚBLIC

El públic, els que esperaven el
triomf de l'«Europa», va sofrir
amb resignació i calladament la
desgràcia. Tothom feia els ma-
teixos comentaris :

—Llàstima d'esforços per a

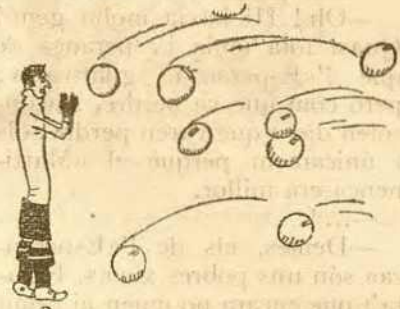
lluitar contra la mala pata. Mo-
ralment l'«Europa» és campió,
però en aquestes qüestions no hi
val això.

NOSALTRES

Es quasi una obligació que hi
fem el nostre comentari.

L'«Europa» va jugar amb fe
i desenrotllant uns coneixements
de futbol que mai els hi havíem
vist tan clars com diumenge.

Llevat d'un parell que flaue-
gen sempre, els demés estiguer-
en immillorables.

L'«Athletic» va guanyar per
potra. Però cent partits que fes-
sin en les condicions d'aquest,
l'«Europa» els guanyaria sense
necessitar l'esforç que va fer.

No per això cal desanimar-se.
Un altre any, amb més expe-
riència que aquest, seran cam-
pions; i si s'hi empenyen, ho se-
ran del *globo terràqueo*.

Es allò : «*Al mal tiempo, bue-
na cara.*» I endavant i fora!

El «Martínenc» és campió

Hip, hip, visca! Ja tenim als
del «Martínenc» amb totes les
seves il·lusions *colmadas*; ja
són campions d'Espanya del
grup «B». Ara, no pararan fins
que arribin a ésser-ho del grup
«A». Amunt i crits, i no *desma-
yar*, que ja sou al bell mig del
pináculo!

Nosaltres no vàrem anar al
camp d'Atocha, i jo, que era
l'encarregat de fer la ressenya,
no sé si vaig perdre els diners
del viatge, o bé se'm va escapar
el tren. De totes maneres he tro-
bat el sistema i he interrogat al
noi Boix. I aquest, ¿*cómo no?*,
me n'ha fet cinc de lo que va
passar.

—Ai, Boix! Tu ets la meua
esperanza. Si no m'expliques *al-
go* del partit, estic cuit! M'en-
dinyaran la llauna a gran velo-
citat.

—Què vols que et digui! Vàrem guanyar perquè vam fer més gols.

—Ah, sí? I els penals?

—Calla! No em parlis de cap penal! En Vallana estava torrat.

—I el públic?

—Oh! Hi havia molta gent! Quasi tota tenia l'esperança de què l'«Esperanza» guanyaria; però com que va perdre, s'aconsolen dient que varen perdre sols i únicament perquè el «Martinen» era millor.

—...!

—Demés, els de l'«Esperanza» són uns pobres xicots. Figura't que encara no tenen ni camp i compten sols amb uns trenta socis!

—Així, deuen ésser de *modestas pretensiones*?

—Tu diràs!

—I els nostres, què?

—Fent el *tremendu* sempre; ningú els podia aguantar. En Lakatos estava indignat perquè hi havia pocs llocs per fer beguda; en Barrachina, el *minúsculo*, com li deien per allí dalt, esperant el partit per a demostrar que és *grande*; en Costa, fet un *trunfo*.

—I en Ruete?

—En Ruete? No el conec.

—Sí, home! El president, secretari i tresorer interí de la «Fede».

—Ah! El trio concentrat, vols dir! Doncs, sí; mira: vàrem parlar i em va dir que si gira, que si volta, però em va fer prometre que no en diria res a ningú.

—Bé; no t'impacientis. La última pregunta. Com és que en Ruete no va venir a veure la final d'aquí?

—Per en Cabot. Li té por; més que por: li té pànic; encara no el veu ja tremola. Diu que és la seva ombra negra. I per

no veure al maquiavèlic ha deixat la final.

—I...?

—Bé: vés a preguntar a ton oncle, ara. No veus que m'esperen?

I el noi Boix ens va deixar, enfeinat amb acompanyar una morena.

Alabat sia Déu! Ja he sortit del compromís, ara. Bé o malament, no poden dir que no he parlat amb l'extensió que les *circunstancias permiten* del triomf del «Martinen».

.....

Barcelona - Racing de Brusel·les

¿Somos o no somos? Això és lo que es pregunten els *enragés* «barcelonistes» després d'haver vist els dos partits del «Racing».

El primer fou el no va més de l'engrescament. La *reentré* del «capitán», junt a què als demés els va passar per la barretina jugar com cal, varen fer tornar les il·lusions al cor de tots els «barcelonistes».

Allò era *canela pura*! I quina manera de jugar! L'Aparici, fet un Sancho; en Gràcia, més valent que mai; el «capitán», amb el seu cèlebre xut *alcantarino*. Tot plegat, quatre a zero.

Però ara ve el segon; i lo que en el primer van ésser *risas*, en el segon foren *llantos*. I quines cafeteres! La cafetera *mayor* era en Blanco. Pobre xicot! Està cuït! Ni sisquera va somriure en tot el partit.

Varen quedar tres a tres, amb moltes fadigues i treballs per part dels nostres, que van tenir de tirar un penal per fer l'empat.

En el segon partit no hi jugava el «capitán»; ja n'hi va haver

prou perquè la gent es pensés que no jugaria ja més.

Els belgues porten un porter que és un *tio*; va parar-ho tot; les seves parades recordaven les d'en Zamora, el *descalificado*. No així en Pascual, que, per no quedar malament, va ésser la cafetera número dos.

Per què la Junta del «Barça» no fa jugar sempre a l'equip del dijous?

Chi lo sa! Potser és un sistema marca Cabot i es guarda les forces per donar una sorpresa, perquè, la veritat, no ho entenem; no entenem com, podent presentar un equip com cal, fa sortir a jugar el del dissabte, que, dit amb tots els respectes, era un equip de saldo.

.....

Fací's, Senyor...

Una coneguda nostra, que és una xicota entusiasta de l'equip d'en Matas, plorava.

Les seves llàgrimes eren un poema.

Els admiradors de molts clubs, quan els seus ídols perden, criquen, diuen pestes del refli, baladregen i cerquen excuses per als seus.

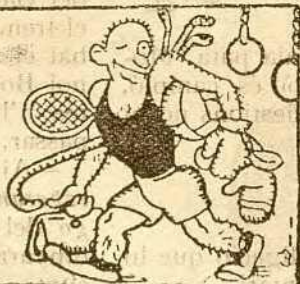
La noia de l'«Europa» plora. Sent l'amargor dintre la seva ànima, però mai el despit.

Nosaltres fem com ella. Capim lo injusta que ha sigut la sort i ens conformem.

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

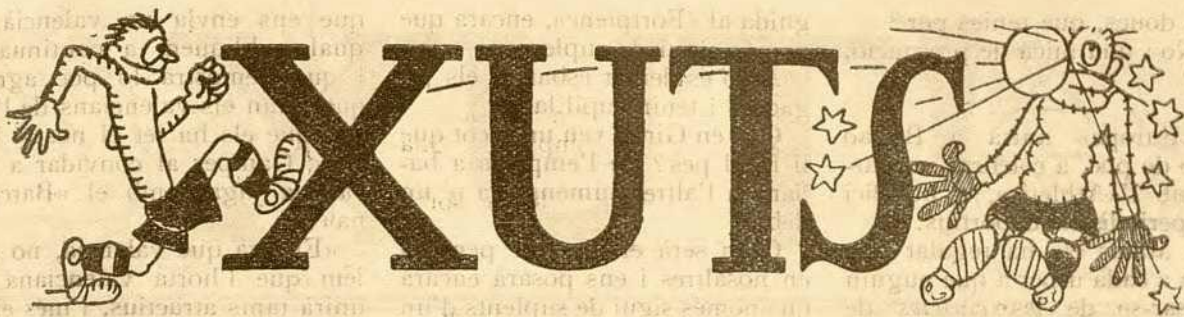
COMO SE JUEGA

60 cénts.

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO SE GANA

60 cénts.

Sembla que els del «Barça» s'han ficat a la closca que en Zamora es rovelli.

Ara preparen una martingala per a que tampoc pugui jugar l'any que ve.

A la cuenta, fins passat el mes de juny, o sigui, a misses dites, no volen donar-lo de baixa...

I així estarà un any més sense jugar.

Que murriots, eh?

Però a Madrid opinen que en Ricardito és imprescindible en les Olimpíades...

I com que si no juga es tornarà cafetera, estan al tanto...

Vet aquí per on la combina de l'altre Ricard pot fer figa...

Ara resulta que sols els estudiants futbolers podran canviar de residència.

Ja veiem a en Zabala matriculat a l'Institut...

Perquè sobre l'edat de començar els estudis no se'n parla...

En Cros té a en Matas esparverat. Aquella llicència és la seva obsessió...

No s'hi encaparri. Molt serà que no s'avinguin!

El dissabte a la tarda vàrem assistir a l'enterrament de la carrera futbolística d'en Blanco.

Ens juguem una «pepa» que no tornarà a jugar més amb el «Barça», malgrat l'amistat d'alguns individus de la Junta.

Llobet, on ets, que en Blanco et busca?

En el segon partit «Bèlgica»-«Barça», en La Riva i en Zamora pujaren a la tribuna d'honor del camp de Les Corts, i el públic, no considerant-ho cap ho-

nor, va cridar fins que en La Riva se'n va anar.

Un veí nostre cantava:

«Si no hi hagués anat amb aquell soldat...»

Ha entrat a formar part d'aquesta Redacció un gran jugador del «Barça», bromista, que fa riure molt, i que, a pesar d'això, no és en Sami. De segon cognom es diu Pituí; amb els detalls aquests ja en tenen ben bé prou per endevinar tot lo demés.

Ja no podran dir que anem contra el «Barcelona».

El dijous, dia 10, va fer la seva *rentrée* (com diu en Pepito Torrents) l'Alcàntara i va fer-nos disfruitar de valent. Havia desempenyat el seu famós xut, competidor nostre; tornava amb el seu *pase* precís i fins amb les seves entrades d'internacional.

El dissabte, el camp de Les Corts estava ple per admirar-lo, però... ell estava assegut en una llotja mirant el partit.

Es allò. La Directiva el té per mascota de la taquilla.

Ja està acabat el campionat. Ja podem dir ara per què el «Barça» no ha tingut cap interès ni ha posat cap empenyo en ésser campió.

En Matas ha descobert que ésser finalista costa unes 70,000 pessetes entre viatges, entrenaments, propines extres als jugadors, esplais i altres exigències.

El «Barça», que això ja s'ho sabia de memòria i necessitava aquests diners per enllestir el camp, no volgué ésser campió. L'any que ve, que ja estarà tot llest, tornarà a ésser campió, encara que en Matas es mati d'en-

veja i en La Riva es fereixi de ràbia.

Els de l'«Athletic», campions per xamba, diuen que es van posar a la defensiva durant tota la segona part. Quin remei els quedava si els de Gràcia els tenien embotellats?

Recordeu allò dels *partes* oficials durant la guerra europea, que deien: «Retirada estratègica», o bé «Victoria desgraciada»? Doncs això de què *es van posar a la defensiva* ens fa el mateix efecte.

Ja està tothom d'acord en què en Cros ha d'ésser el davanter centre de l'equip nacional. Ens complau molt haver sigut els primers en dir-ho.

Ja comença la febre dels partits internacionals. No dels internacionals que nomena *La Publicitat*, sinó dels internacionals *estrangers*.

Perquè ara resulta que l'«Esperanza», de Sant Sebastià, és un equip estranger, segons *La Publicitat*.

Quan en Gamper n'hagi esment, els farà venir a jugar amb el «Barça» i dirà que tots els jugadors són internacionals.

Els de l'«Español», a València, varen armar un conflicte en un partit amistós.

Ara imaginin-se vostès l'«Español» en un partit de campionat i no riguin.

Serà qüestió d'assegurar-se la vida.

En Julià va jugar cohibit.

Nosaltres, que vàrem notar-ho, ens hi acostàrem i l'interrogàrem:

—I doncs, que tenies por?
—No; una mica de precaució, saps?

L'«Europa» anirà a Bilbao dintre de poc, a celebrar un partit amb l'«Athletic», a benefici dels periodistes deportius.

En Matas els ha regalat una massa a cada u per a que puguin defensar-se de les carícies de l'«Athletic». La d'en Bordoy funciona amb una grua.

El «Fortpienc», la nostra debilitat, prospera; ha fet adquisicions; mig «Cèltic-Verdaguer» s'ha traspassat al club de l'amic Giralt.

Molt bé; encara serem campions. I consti que els jugadors ingressen al «Fortpienc» únicament perquè aquest té una sala de ball *que quita el hipo*.

El dia que se n'enteri en Sami del bé de Déu de «fortpiencques» que corren per aquest món, es torna *amateur* i ingressa de se-

guida al «Fortpienc», encara que només sigui de suplent.

Això és deixar esbargir els jugadors i tenir pupil·la!

Que en Giralt veu un xicot que li fa el pes? Se l'emporta a ballar i a l'altre diumenge ja té un debut.

Quin serà el dia que pensarà en nosaltres i ens posarà encara que només sigui de suplents d'un quart?

Que si en Cros va al «Barcelona»..., que si no hi va..., que si té la llicència..., etc.

Això és l'escudella quotidiana, i nosaltres, que ens *desvelamos* per donar als nostres llegidors resolts aquests problemes, hem pogut sapiguer la veritat de tot això.

En Cros, si no es mou de l'«Europa», no anirà al «Barcelona». Hi poden pujar de peus.

Ja ens coneixen fins a València; ja prova d'això és el «xuto»

que ens envia un valencià, el qual publiquem a continuació, i que demostra lo poc agraïts que estan els valencians de l'honor que els ha fet el nostre bon amic Gamper al convidar a dos *chés* a jugar amb el «Barcelona»:

«Encara que valencià, no creiem que l'horta valenciana reunirà tants atractius, i més en el poble de Benicalap: les seves planúries, els seus «Montes» i aquell «Peral» que, rodejat de cucs en ales té en la plaça major este poble, atragué l'atenció del birretud Hans Gamper, que és nostre hoste per esta semana; segons tenim entès, per a vore si pot adquirir estos monuments per a que li facen companyia al busto que el «Barça» li fa en el nou camp. Desitjarem no ho conseguixca, i li recomanem que si vol companyia es compre un gos.»

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FUTBOL

Grans partits internacionals

DIES 20 I 21 DE MAIG

CAMP DE LES
CORTS

ILFORD

FAMOS EQUIP AMATEUR ANGLÉS

CONTRA

F. C. BARCELONA

Es despatxen localitats al
domicili social del
F. C. BARCELONA
Fortuny, 1, al «Centre de
Localitats, de la
Plaça de de Catalunya.

A un quart de
cinc de la
tarda